

SEX
ENKLA VESOR

FÖR
MEZZO-SOPRAN ELLER BARYTON
vid

Pianoforte
AF

B. A. BECKMAN.

Nº1, Romans. Nº2, Sof oroliga hjerta, sof! Nº3, Den öfvergifna.
Nº4, Sorgens Lyst. Nº5, Det rätta sättet. Nº6, I döden.

STOCKHOLM

Abt. Lundquist

Musikhandeln, Malmtorgsgatan N:o 8.

Christiania. hos C. Warmuth.

Pr. 1 R.

714.

1. ROMANS.

Andante.

SÅNG.

p

1. O, sva - - - ra: hvad är du väl? du
 2. Säg är du en läng - tan - hvad till? o,
 3. Var tyst, ja var stil - la min själl! Mitt

PIANO.

cresc.

kän - sla af fruktan, af hopp, som stormar i - genom min själ — och
 är du ett min - ne från hvad? o, sva - ra, ty känna jag vill — ditt
 hjer - ta böj ödmjukt dig ner! En gång faller för - lå - ten väl — och

cresc.

rall.

fyller med o - ro opp, och fyl - ler med o - ro opp.
 ur hem, din dol - da stad, ditt ur - hem, din dol - da stad.
 allt du då tyd - ligt ser, och allt du då tyd - ligt ser.

rall.

SOF OROLIGA HJERTA, SOF!

Långsamt. Ord af Runeberg.

SÅNG.

1. Sof o - ro - li - ga hjer - - - ta sof!
 2. Hvar - - - för ser du mot da - - - gen än,
 3. Sof, som liljan hon slum - - - rar bort,

PIANO.

mf

Glöm hvad verl - den har ljuft - - - och ledt,
 Säg, hvad vän - tar du väl - - - af den,
 flyk - tigt bru - ten af hö - - - stens vind,

In - - - tet hopp din frid för - stö - re,
 för de dju - - - pa sår kan - hän - da
 sof som hin - - - den, tyngd af pi - - - lar,

p

in - - - ga dröm - mar din hvi - - - la.
 nå - - - gon he - - lan - de blom - - - ma.
 som - - - nar in och för - blö - - - der.

Abr.L. 714.

DEN ÖFVERGIFNA.

Ord af A. Afzelius.

Andante.

SÅNG.

1. Och mins in-te du, så mins det väl jag: allt up-på den grö-na ha - - gen
2. Att sit-ta i nöd och spin-na för bröd i kojan hos fat-tig mo- - der och

PIANO.

Guld och grön skog du lof-va-de mig jag skull' al - drig blifva be-dra - gen. Och det
ny - sta sitt garn och vagga sitt barn och sjun - ga vid tå - re - flo - der. Det

accelerando et crescendo

gjo - de du med lust och med lek, men se - dan kom det tå - rar och svek,
är som det kan, men bättre än - då, än il - la gjort och o - straffad gå,

och mig gick, och mig gick som mån - ga an - - - dra.
och sin vän, och sin vän den trog - na svi - - - ka.

SORGENS LYST.

Ord af A. Munch.

Andantino.

SÅNG.

1. En - dy - be - re Sorg er paa Jord — ej skabt End
 2. Jeg køb - te mig ej Li - ge gyl - dig - heds Fred, For
 3. Ja, vel er der Lyst selv i Sor - - gen - skabt, Naar dens

PIANO.

rit.

min - dog den fyl - der mit Hjer - tes Trang. Det er be - dre at
 al min Kum - mer for alt mit Sarn - Hvad det er det at
 Kla - ge ly - der af Kjoer - lig - heds Sang - Det er be - dre at

rit.

ha - ve el - sket og tabt, end al - drig at ha - - - ve
 le - ve Den slet ei veed, som al - drig har holdt en
 ha - ve el - sket og tabt end al - drig at ha - - - ve

dim.

el - sket en - gang.
 el - sket i Favn.
 el - sket en - gang.

dim.

5. DET RÄTTA SÄTTET.

Ord af E. Sehlstedt.

Andante.

SÅNG.

1. Det är ett bråk i den-na verlden om sättet till att färdas
2. Man lifvets lyc - ka sö - ker fä - sta, fast man ej ny - per den så
3. Skrif mod och kraft uppå din fa - na och ryck fram ått mot ö - dets

PIANO.

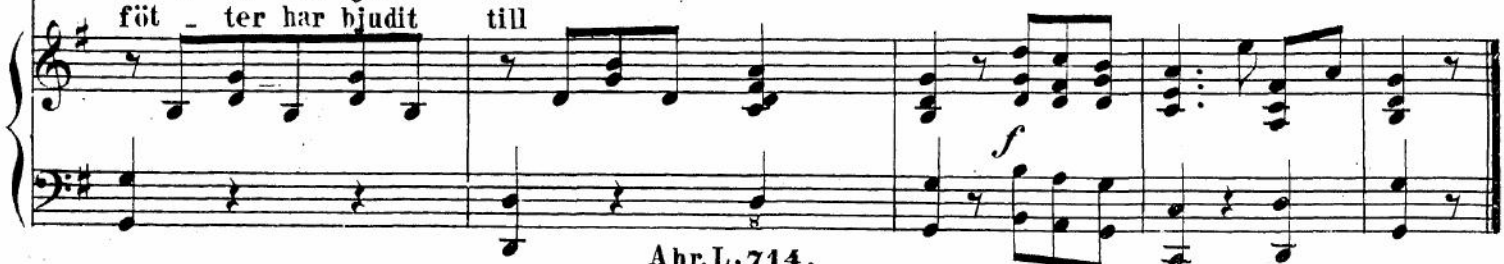
här, och mången tror att lefnads - fär - den är krångli - ga - re än den är. Det är visst
lätt; man hoppas all - tid på det bä - sta och sträfvar up - på tu - sen sätt. För fram - gån -
lott! Och du skall se att lif - vets ba - na är ej så svår som du har spått. Visst har hon

ic - ke lätt att kän - na hvad som i verl - den bäst slår an, men lif - vets me - ning är väl
gen kan in - gen sva - ra; men om man ej sitt syf - te vann, det rät - ta må - ste än - da
si - na hårda nötter; men man har gjort sin pligt, min sann! om man med hän - der och med

den - na: att bjuda till så godt man kan.
va - ra att bjuda till
föt - ter har bjudit till

6.
I DÖDEN.

Andante.

SÅNG.

1. När he - la lif - vet blott bär sorgens stäm - pel och all vår gläd - je flyktat har för
2. Ja dö - den blir för oss den lugna hvi - la, der - ur - ej jor - dens stormar väcka

PIANO.

strid, och allt det ljuf - va, som i hjertats tem - pel al - le - nast bjöd om sällhet lugn och
oss. O! dit min tan - ke gerna, ger - na i - la och slit dig snart från qvalens bojor

frid, när allt försvun - nit, som vi älskat, hvad å - ter - står för tröt - ta vandra -
loss; der skall du fin - na all den sällhet, som di - na drömmar of - ta lof - vat

ren? än fin - na ro, än fin - na ro i dö - den.
dig, de san - na bli, de san - na bli i dö - den.